Lieta Nr.A43010512
SKA– 47/2014

LĒMUMS

Rīgā 2014.gada 12.martā

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments kopsēdē šādā sastāvā:

kopsēdes priekšsēdētāja tiesnese V.Krūmiņa
tiesnese J.Briede
tiesnesis A.Guļāns
tiesnese V.Kakste
tiesnese D.Mita
tiesnesis J.Neimanis
tiesnese I.Skultāne
tiesnese L.Slica
tiesnese R.Vīduša

piedaloties pieteicēja /pers. A/ pārstāvim /pers. B/ un
atbildētājas Finanšu un kapitāla tirgus komisijas pārstāvei /pers. C/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par pieteicēja atzīšanu par noguldītāju, kuram ir izmaksājama garantētā atlīdzība, sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 24.aprīļa spriedumu, un

konstatēja:

Piemērojamās tiesību normas

Eiropas Savienības tiesību akti

[1] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/19/EK (1994.gada 30.maijs) par noguldījumu garantiju sistēmām (turpmāk – Direktīva vai Direktīva 94/19/EK) 3.panta 1.punkts noteic, ka katra dalībvalsts nodrošina to, ka tās teritorijā tiek ieviesta un oficiāli atzīta viena vai vairākas noguldījumu garantiju sistēmas.

Direktīvas 7.panta 1. – 1b.punktā ietverti noteikumi attiecībā uz katra noguldītāja noguldījumu kopapjomu, kas tiek segts gadījumā, ja noguldījumi nav pieejami. Atbilstoši direktīvas 7.panta 6.punktam dalībvalstis nodrošina to, ka noguldītāju tiesības uz kompensāciju var tikt izmantotas, noguldītājam vēršoties pret noguldījumu garantiju sistēmu.

[2] Direktīvas preambulā norādīts, ka dalībvalstīm ir jābūt iespējai garantijas, ko paredz noguldījumu garantiju sistēmas, neattiecināt uz dažām īpaši uzskaitītām noguldījumu vai noguldītāju kategorijām, ja tās neuzskata, ka minētajām ir vajadzīga īpaša aizsardzība.

Direktīvas 7.panta 2.punkts paredz, ka dalībvalstis var noteikt, ka garantiju var neattiecināt uz dažu kategoriju noguldītājiem vai noguldījumiem, vai arī tiem var piešķirt zemāku garantiju līmeni. Šie izņēmumi ir uzskaitīti Direktīvas I pielikumā.

Direktīvas I pielikuma 7.punktā kā šāds iespējams izņēmums norādīts:

„*Pašas kredītiestādes direktoru, vadītāju, personiski atbildīgu locekļu, personu, kam pieder vismaz 5 % kredītiestādes kapitāla, personu, kas atbild par kredītiestādes uzskaites dokumentu likumos noteikto revīziju veikšanu, un noguldītāju, kam ir līdzīgs statuss citās tās pašas grupas uzņēmējsabiedrībās, noguldījumi*.”

Latvijas tiesību akti

[3] Latvijā izveidotā noguldījumu garantiju sistēma regulēta ar Noguldījumu garantiju likumu, kas ieviež Latvijas tiesībās Direktīvu 94/19/EEK. Noguldījumu garantiju fondu veido likuma 7.pantā (*šeit un turpmāk – likuma redakcija noguldījumu nepieejamības iestāšanās brīdī, ja vien nav atrunāts citādi*) minēto subjektu iemaksas – noguldījumu piesaistītāju maksājumi, vienreizēja iemaksa no valsts budžeta un vienreizēja

Latvijas Bankas iemaksa. Fonda pārvaldīšanu, kā tas norādīts likuma 1.panta 7.punktā, nodrošina Finanšu un kapitāla tirgus komisija (turpmāk – Komisija).

Noguldījumu garantiju likuma 3.panta pirmā daļa paredz garantētās atlīdzības apmēru: neatkarīgi no noguldījuma izdarīšanas dienas garantētā atlīdzība vienam noguldītājam par noguldījumu piesaistītājā izdarīto noguldījumu ir garantētā noguldījuma apmērā, bet ne vairāk kā 100 000 *euro*.

[4] Noguldījumu garantiju likuma 17.pantā uzskaitīti garantēto atlīdzību izmaksas izņēmumu.

"Garantētā atlīdzība netiek izmaksāta par:

..

4) *noguldījumiem, ko izdarījuši noguldījumu piesaistītāja akcionāri, kuriem noguldījumu piesaistītājā ir būtiska līdzdalība, padomes un valdes priekšsēdētājs un locekļi, iekšējā audita dienesta vadītājs, sabiedrības kontrolieris un citi noguldījumu piesaistītāja darbinieki, kuri plāno, vada un kontrolē noguldījumu piesaistītāja darbību un atbild par to*" (šādā redakcijā kopš 2009.gada 19.jūnija).

Likuma noteikumi attiecībā uz šāda veida izņēmumu iepriekš bija atšķirīgi.

No 2003.gada 1.janvāra likuma 17.panta 4.punkts noteica:

"Garantētā atlīdzība netiek izmaksāta par:

..

4) *to noguldītāju noguldījumiem, kuri atbilstoši likumam ir ar noguldījumu piesaistītāju saistītas personas*".

Atbilstoši Kredītiestāžu likuma 1.panta 19.punktam par personām, kuras saistītas ar kredītiestādi citstarp tiek atzīti: „*kredītiestādes padomes, valdes, revīzijas komisijas, iekšējā revīzijas dienesta vadītājs un locekļi, citi kredītiestādes darbinieki, kuri ir pilnvaroti veikt kredītiestādes darbības plānošanu, vadīšanu un kontroli un kuri atbild par to, kā arī šo personu laulātie, vecāki un bērni*".

Savukārt sākotnējā Noguldījumu garantiju likuma redakcijā (likums stājās spēkā 1998.gada 1.oktobrī) paredzēja tamlīdzīgu izņēmumu 17.panta pirmās daļas 2.punktā:

"(1) Garantētā atlīdzība netiek izmaksāta:

2) *par bankas padomes un valdes locekļu, rīkotājdirektoru un revīzijas komisijas locekļu noguldījumiem*".

Faktu izklāsts

[5] Komisija 2011.gada 21.novembrī pieņēma lēmumu Nr.278 par finanšu pakalpojumu sniegšanas apturēšanu akciju sabiedrībā „Latvijas Krājbanka", valdes un padomes locekļu atstādināšanu un pilnvarnieku iecelšanu.

Pieteicējs /pers. A/ bankā ieņēma amatu – viceprezidents starptautisko un finanšu tiesību jautājumos.

Ieņemtā amata dēļ pieteicējs netika atzīts par noguldītāju, kuram izmaksājama garantētā atlīdzība. Komisija, kurā pieteicējs 2011.gada 12.decembrī vērsās ar sūdzību, ar 2012.gada 5.janvāra lēmumu atzina, ka viņam pamatoti liegtas tiesības uz garantēto atlīdzību kā noguldījumu piesaistītāja darbiniekam, kurš plāno, vada un kontrolē noguldījumu piesaistītāja darbību un atbild par to (Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 4.punkts).

[6] Pieteicējs šādam Komisijas viedoklim nepiekrita, tādēļ vērsās Administratīvajā apgabaltiesā, lūdzot uzlikt Komisijai pienākumu atzīt viņu par personu, kam ir tiesības saņemt garantēto atlīdzību. Pieteikums tika pamatots ar apsvērumiem, ka pieteicēja amats bija tikai „goda nosaukums" bez iespējas izlemt kādus jautājumus.

[7] Administratīvā apgabaltiesa ar 2013.gada 24.aprīļa spriedumu pieteikumu noraidīja, pamatojot spriedumu ar turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[7.1] Likumdevēja mērķis ir bijis ierobežot noguldījumu garantijas līmeni attiecībā uz tām personām, kas tiešā veidā ar savām darbībām ietekmē kredītiestādes darbību un līdz ar to arī tās spējas nodrošināt noguldītājiem viņu noguldījumu pieejamību. Noteicošais ir apstāklis, vai konkrētais darbinieks ir pilnvarots plānot, vadīt un kontrolēt noguldījumu piesaistītāja darbību un atbildēt par to.

[7.2] Ievērojot nosaukuma „viceprezidents" nozīmi latviešu valodā, secināms, ka persona, kas ieņem šādu amatu, ir uzskatāma par vienu no vadošajiem iestādes, uzņēmuma vai organizācijas darbiniekiem. Uz šādu statusu izskatāmajā gadījumā netieši norāda arī pieteicēja tiešā pakļautība tikai augstākajai kredītiestādes amatpersonai – valdes priekšsēdētājam.

[7.3] Pieteicēja amata aprakstā norādītais profesijas kods Profesiju klasifikatorā ir ietverts grupā „rīkotājdirektori un uzņēmumu vadītāji". Šīs grupas darbinieku profesionālās darbības pamatuzdevumos ietilpst citstarp noteikt vai formulēt uzņēmuma darbības pamatvirzienus, plānot, vadīt un koordinēt uzņēmuma darbu. Tas ir jāņem vērā. Tomēr pamatotu secinājumu izdarīšanai ir nepieciešams izvērtēt arī amata aprakstā ietvertos amata pienākumus un atbildību.

[7.4] Pieteicēja amata aprakstā ir norādīts, ka pieteicēja amata galvenā atbildība un mērķis ir: plānot, koordinēt un pārraudzīt juridisko nodrošinājumu bankas starptautiskajiem un finanšu tiesību darījumiem. Savukārt amata aprakstā kā galvenie pieteicēja amata pienākumi un atbildība ir norādīti: bankas pārrobežu finanšu darījumu strukturēšana, vadīšana un juridiskā nodrošinājuma sagatavošana; citu bankai nozīmīgu finanšu darījumu strukturēšana, vadīšana un juridiskā nodrošinājuma sagatavošana; juridiskā nodrošinājuma sagatavošana jauniem bankas finanšu produktiem; bankas valdes un padomes konsultēšana finanšu tiesību jautājumos, atbilstošu atzinumu sniegšana; juridisko atzinumu sagatavošana īpaši sarežģītos tiesību jautājumos.

No amata aprakstā norādītajiem pienākumiem secināms, ka pieteicēja pienākumos ir ietilpis vadīt un strukturēt kredītiestādes darbu attiecībā uz tās pārrobežu darījumiem, kā arī uz citiem kredītiestādei svarīgiem finanšu darījumiem.

Lai arī pieteicēja amats nav norādīts to amatpersonu sarakstā, kuras bija tiesīgas parakstīt dokumentus saskaņā ar noteikumiem „Par AS „Latvijas Krājbanka" amatpersonu paraksta tiesībām un zīmogu un spiedogu izmantošanas kārtību", nav šaubu, ka pieteicējam atbilstoši amata pilnvarām pastāvēja iespēja ietekmēt kredītiestādes darbību. Turklāt pieteicējam bija ne tikai iespēja ietekmēt kredītiestādes darbu, bet atbilstoši amata aprakstam bija pienākums plānot un vadīt būtiskus kredītiestādes darījumus, kā arī pārraudzīt minēto darījumu juridisko nodrošinājumu.

[8] Pieteicējs par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā norāda, ka apgabaltiesa nav pēc būtības iedziļinājusies pieteicēja amata pienākumu, tiesību un atbildības saturā; turklāt šo apstākļu noskaidrošanā un vērtēšanā apgabaltiesa nav rīkojusies atbilstoši vienlīdzības principam, jo citās lietās citi tās pašas kredītiestādes viceprezidenti atzīti par personām, kurām ir tiesības uz garantēto noguldījumu. Pieteicējs arī norāda, ka apgabaltiesa piemērojusi Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 4.punktu, neņemot vērā Direktīvas 94/19/EK 7.panta 2.punktu un I pielikuma 7.punktu.

Iemesli, kas liek šaubīties par Eiropas Savienības tiesību normu interpretāciju

[9] Kā izriet no Komisijas lēmuma un arī paskaidrojumiem tiesas sēdē, Komisija uzskata, ka pieteicēja amats bija tāds, uz kuru var attiecināt Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 4.punktā ietverto izņēmumu (konkrēti – „*darbinieki, kuri plāno, vada un kontrolē noguldījumu piesaistītāja darbību un atbild par to*"), un tas atbilstot arī Direktīvas 94/19/EK I pielikuma 7.punktā minētajam izņēmumam – „*pašas kredītiestādes vadītāji*"). Turklāt Komisija uzskata par būtisku ne tikai formālo amata pienākumu un tiesību aprakstu, bet tieši patieso, reālo personas ietekmi uz kredītiestādes darbību. Proti, kā tiesas sēdē norādīja Komisijas pārstāve, gan pēc tā, ka pieteicējs ir tieši pakļauts valdes priekšsēdētājam, gan pēc tā, ka viņš bija persona, kura tieši (lai arī bez formālām līgumu slēgšanas vai lēmumu pieņemšanas tiesībām) uzstājās kredītiestādes vārdā kontaktos uz āru, var secināt, ka pieteicējs būtībā bijis „uzticības persona", kuras viedokli uzklausa. Tādējādi pieteicējs ar savu amatu un rīcību varēja ietekmēt kredītiestādes darbības virzību.

Pieteicējs turpretim norāda, ka viņam nebija paraksta (pārstāvības) tiesību; nebija tiesību pieņemt lēmumus, tostarp par darījumu būtiskajām sastāvdaļām (tos pieņem koleģiālas institūcijas – kredītiestādes kredītkomiteja, kredītiestādes valde un padome); nebija amata tiesību dot norādījumus citiem kredītiestādes darbiniekiem vai struktūrvienībām, nebija arī citu amata pilnvaru, kuru robežās varētu ietekmēt kredītiestādes darbību; turklāt juridiskā atbalsta funkciju kredītiestādē nodrošināja juridiskā pārvalde, kura bija valdes pakļautībā, bet nevis pieteicēja pakļautībā.

[10] Minētās uzskatu atšķirības norāda uz to, ka ir strīds par to, kā interpretēt Direktīvas 94/19/EK I pielikuma 7.punktā minēto izņēmumu, un līdz ar to, kā pareizi (direktīvas gaismā) būtu piemērojams Latvijas likums.

[11] Šaubas vispirms var radīt tas, vai minētajā normā ir noteikts izsmeļošs to personu uzskaitījums, kuras ir atzīstamas par ar attiecīgo kredītiestādi saistītām personām, kurām ir liedzamas tiesības uz garantēto atlīdzību.

[12] Tāpat būtu nepieciešams precizēt I pielikuma 7.punkta interpretāciju attiecībā uz to, kādas personu kategorijas šī norma aptver.

Salīdzinot, Eiropas Banku iestādes 2012.gada 22.novembra Pamatnostādnēs par vadības struktūras locekļu un personu, kas pilda pamatfunkcijas, piemērotības novērtēšanu (*Guidelines on the assessment of the suitability of members of the management body and key function holders (EBA/GL/2012/06)*) 2.punktā minētās definīcijas precīzāk nosaka personu loku, uz kurām attiecas Pamatnostādnes:

1) "vadības struktūra" ir kredītiestādes vadības institūcija (vai institūcijas), kas ietver uzraudzības un pārvaldības funkcijas, kurai ir galīgā lēmumu pieņemšanas vara un tā ir pilnvarota noteikt kredītiestādes stratēģiju, mērķus un vispārējo virzību;

2) "vadības struktūra, kas pilda uzraudzības funkciju" ir vadības struktūra, kura pilda savu uzraudzības funkciju un pārrauga un kontrolē pārvaldības lēmumu pieņemšanu;

3) "loceklis" ir ierosināts vai iecelts vadības struktūras loceklis;

4) "personas, kas pilda pamatfunkcijas" ir tie darbinieki, kuru stāvoklis sniedz tiem būtisku ietekmi pār kredītiestādes virzību, taču, kuri nav vadības struktūras locekļi. Personas, kas pilda pamatfunkcijas, var būt būtisku uzņēmējdarbības nozaru, EEZ filiāļu, trešo valstu meitasuzņēmumu, atbalsta un iekšējās kontroles funkciju vadītāji.

Tādējādi Pamatnostādnes sniedz plašāku skaidrojumu par piemērotības novērtēšanai pakļautajām personām; izskatāmajā gadījumā būtu pamats apsvērt, vai pieteicējs bija „persona, kas pilda pamatfunkcijas". Tomēr Pamatnostādnes nav tieši attiecināmas uz izskatāmo gadījumu, un Direktīva nesniedz atbildi uz jautājumu, vai garantētās atlīdzības izņēmuma piemērošanā tāpat tiek prasīta saistība starp konkrētās personas būtisku ietekmi uz kredītiestādes darbību un dalībvalsts tiesībām liegt šai personai garantēto atlīdzību. Direktīva arī neuzrāda kritērijus, pēc kādiem kritērijiem Direktīvas vajadzībām vērtēt personas ietekmi uz kredītiestādes darbību. Līdz ar to ir nepieciešama Direktīvas 7.panta 2.punkta un Direktīvas I pielikuma 7.punkta tvēruma skaidrošana, jo līdz šim Eiropas Savienības Tiesa nav spriedumos šos jautājumus apskatījusi.

[13] No Direktīvas I pielikuma 7.punkta nav saprotams, vai izņēmumu būtu pieļaujams attiecināt tikai uz tādām personām, kuras ir atbildīgas par kredītiestādes darbību kopumā, vai arī uz tādām personām, kuru atbildība aprobežojas ar atsevišķu noguldījuma piesaistītāja darbības virzienu vai funkciju. Administratīvajā tiesā (arī citās uzsāktajās tiesvedībās) pārsūdzētie Komisijas lēmumi uzrāda, ka Komisija liegusi garantētās atlīdzības izmaksu vairākiem AS „Latvijas Krājbanka" viceprezidentiem:

- viceprezidents, kura amata galvenā atbildība bija plānot, koordinēt un pārraudzīt juridisko nodrošinājumu bankas starptautiskajiem un finanšu tiesību darījumiem (t.i., izskatāmajā lietā);
- viceprezidents, kura galvenā atbildība bija plānot un organizēt kreditēšanas un bankas produktu pārdošanu;
- viceprezidents, kura galvenā atbildība bija korporatīvo klientu kreditēšanas un bankas produktu attīstība un pārdošana, un individuālā darba veikšana ar starptautisko klientu loku;
- viceprezidents, kura amata galvenā atbildība bija konsultēt un pārraudzīt bankas lielo kredītņēmēju saimniecisko darbību;
- viceprezidents, kura amata galvenā atbildība bija bankas drošības dienesta darbības attīstīšana, pilnveidošana un uzraudzība.

Kā redzams, katra viceprezidentu amata atbildība ir saistīta ar atšķirīgu noguldījumu piesaistītāja darbības virzienu vai kādu atsevišķu funkciju – piemēram, juridiskā atbalsta funkcija noteikta veida vai līmeņa darījumiem, noteikta produkta attīstība un pārdošana, drošības dienesta darbība. Šīs lietas kontekstā tādēļ būtu uzdodams jautājums, vai Direktīvas 7.panta 2.punkts un I pielikuma 7.punkts pieļauj dalībvalstij liegt garantētās atlīdzības izmaksu personām, kuru amata atbildība aptver kādu atsevišķu kredītiestādes darbības virzienu vai atsevišķu funkciju, bet nevis kredītiestādes darbības virzību kopumā.

[14] Gadījumā, ja Direktīvas 7.panta 2.punkts un I pielikuma 7.punkts ir attiecināms arī uz atsevišķu kredītiestādes darbības virziena vai atsevišķas funkcijas vadību, būtiski ir noskaidrot arī to, vai ir nozīme šo darbības virzienu vai funkciju saturam. Ja Direktīvas I pielikuma 7.punkta jēga ir liegt garantēto atlīdzību personām, kuru darbība varēja būtiski ietekmēt kredītiestādes darbības rezultātus un tādējādi veicināt vai novest pie noguldījumu nepieejamības iestāšanās, tad būtu iespējams darbības virzienus vai pamatfunkcijas diferencēt. Tā, būtu apsverams, vai kredītiestādes drošības dienesta (*security*) atbildīgo personu ir vienlīdz attaisnojami izslēgt no garantētās atlīdzības saņēmēju loka, ja drošības dienesta darbība nevar būt saistāma ar noguldījumu nepieejamības iemesliem.

[15] Neatkarīgi no tā, kā interpretējama Direktīva attiecībā uz iepriekš norādīto jautājumu, tikpat būtiski ir, par kāda veida vadību ir runa Direktīvas I pielikuma 7.punktā. Proti, vai ir domāta darbinieka pilnīga atbildība par uzticēto jomu, vai arī tikai lielāka vai mazāka iespēja ietekmēt šīs jomas virzību. Piemēram, vienā gadījumā persona ir galvenā atbildīgā par kredītiestādes darbības juridisko nodrošinājumu un tai ir pilnībā pakļauts kredītiestādes juridiskais dienests, kurš pilda šīs galvenās atbildīgās personas uzdevumus. Savukārt citā gadījumā personai ir, piemēram, tikai juridiskā

nodrošinājuma vispārīgas plānošanas funkcija, bet ne atbildība par kredītiestādes juridisko nodrošinājumu, par kredītiestādes lēmumu juridisko kvalitāti. Latvijas likums norāda uz darbiniekiem, kuri *plāno*, *vada* un *kontrolē* noguldījumu piesaistītāja darbību un *atbild* par to. Pieteicējs stingri uzstāj, ka ir būtiski, lai darbinieka amata pienākumos ietilptu visi minētie uzdevumi – plānot, vadīt, kontrolēt un atbildēt.

Šajā sakarā ir apsverama arī Komisijas argumentācija, ka, ņemot vērā likuma mērķi, garantētā atlīdzība būtu liedzama darbiniekiem, kuri *ietekmēja* kredītiestādes vai atsevišķas tās darbības jomas virzību. Tāpat kā iepriekšējā punkta apsvērumos, lielā mērā tas ir jautājums par to, vai ir meklējama (vismaz kā prezumpcija) saikne starp darbinieka amata pienākumiem un iespēju, ka šo pienākumu pildīšana varēja ietekmēt noguldījumu nepieejamības iestāšanos. Ja pieņem, ka Direktīvas mērķim atbilstoši ir liegt garantētās atlīdzības izmaksu darbiniekiem, kuru ietekme uz kredītiestādes darbību bija pietiekami būtiska, tad savukārt rodas jautājums, cik būtiskai šādai ietekmei uz kredītiestādes darbību jābūt un pēc kādiem kritērijiem nošķirt darbiniekus, kuru ietekme ir tāda, ka viņus var atzīt par „vadītājiem" Direktīvas I pielikuma 7.punkta izpratnē. Kā pamatoti norāda pieteicējs, būtībā ikviens darbinieks, pildot savus amata pienākumus, kaut kādā mērā ietekmē kredītiestādes darbību, taču garantētās atlīdzības liegšana teju visiem kredītiestādes darbiniekiem acīmredzami būtu neatbilstoša Direktīvas mērķiem.

[16] Neatkarīgi no tā, kā interpretējama Direktīva iepriekš minētajā jautājumā, ir jāgūst skaidrība arī par to, vai Direktīvas 7.panta 2.punkta un I pielikuma 7.punkta piemērošanā ir nozīme tikai amata aprakstā norādītajiem amata pienākumiem un tiesībām, vai arī visu apstākļu kontekstā var būt nozīme konkrētas personas reālajai, pat neformālajai ietekmei uz kredītiestādes vai atsevišķas tās darbības jomas virzību.

Tā, konkrētās lietas apstākļi var būt iztulkojami tā, ka amats radīts personai, kura ir kredītiestādes valdei pietuvināta uzticības personas ar lielu reālo (pat ja neformālo) ietekmi uz kredītiestādes valdes lēmumiem, un tieši tādēļ tā ieņem viceprezidenta amatu (parasti viceprezidenti ir organizācijas vadībai pierēķināmas atbildīgas personas). Šajā lietā tiek apskatīti apstākļi, ka pieteicējs bijis tieši pakļauts kredītiestādes valdes priekšsēdētājam, ka tieši pirms viceprezidenta amata ieņemšanas pats bijis valdes loceklis, ka tieši viņš nereti deva vērtējumu, vai kredītiestādei nodibināt kādas darījumu attiecības (ieteikuma formā), kā arī dibināja kontaktus ar iespējamiem nozīmīgiem darījumu partneriem, tālāko galīgo izlemšanu atstājot valdei (vai, piemēram, kredītu piešķiršanas komitejai), bet tehnisko izpildi – juridiskajai pārvaldei.

[17] Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Augstākā tiesa uzskata par nepieciešamu vērsties ar prejudiciāliem jautājumiem Eiropas Savienības Tiesā. Tas ir pamats tiesvedības apturēšanai šajā lietā līdz brīdim, kad Eiropas Savienības Tiesa pieņems nolēmumu sakarā ar prejudiciālajiem jautājumiem.

Pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienības darbību 267.pantu, Administratīvā procesa likuma 104.[1]pantu, 273.panta 5.punktu, 275.panta 7.punktu, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments

nolēma

Uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

1. Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/19/EK par noguldījumu garantiju sistēmām I pielikuma 7.punkts ir interpretējams tādējādi, ka tajā noteiktais to personu uzskaitījums, kuras ir atzīstamas par ar attiecīgo kredītiestādi saistītām personām, kurām ir liedzamas tiesības uz garantēto atlīdzību, ir izsmeļošs?

1. Vai personu, kurai atbilstoši amata aprakstam ir tiesības plānot, koordinēt un pārraudzīt nevis kredītiestādes darbību kopumā, bet kādu kredītiestādes darbības virzienu vai funkcijas izpildi, tomēr nav paredzēta iespēja dot rīkojumus vai pieņemt citām personām saistošus lēmumus, var atzīt par kredītiestādes vadītāju vai citu personu atbilstoši Direktīvas I pielikuma 7.punktam? Vai ir nozīme konkrēta kredītiestādes darbības virziena vai funkcijas saturam?

1. Vai Direktīvas I pielikuma 7.punkta interpretācija ir tāda, ka dalībvalsts var liegt garantētās atlīdzības izmaksu personai, kura atbilstoši amata aprakstā paredzētajiem amata pienākumiem un tiesībām nav atzīstama par vadītāju, tomēr tai faktiski ir bijusi būtiska ietekme uz kredītiestādes vadītāju vai personiski atbildīgu personu būtiskiem lēmumiem? Vai šajā kontekstā nozīmīga var būt ietekme, kurai ir tikai neformāls raksturs, kas izriet no personas autoritātes, zinātības un informētības par kredītiestādes darbību?

Apturēt tiesvedību lietā, līdz stājas spēkā Eiropas Savienības Tiesas nolēmums.
Lēmums nav pārsūdzams.

Kopsēdes priekšsēdētāja tiesnese V.Krūmiņa

Tiesnese J.Briede

Tiesnesis A.Guļāns

Tiesnese V.Kakste

Tiesnese D.Mita

Tiesnesis J.Neimanis

Tiesnese I.Skultāne

Tiesnese	L.Slica
Tiesnese	R.Vīduša